

Traktaten var til Behandling i Senatet, idet en Senator, der bar det berømte Navn Bacon, stod op og fremsatte et Amendement, som gik ud ud paa at stryge tre Linier i Traktaten, hvori der staaar — det er Stykke Nr. 2 i Artikel III. i Traktaten — at „Øernes Indbyggeres borgerlige Rettigheder og politiske Vilkaar skulle bestemmes af Kongressen“. Denne til det demokratiske Parti hørende Senator fremsatte dette Amendement, ingenlunde i den Hensigt at faa Traktaten forkastet — hvilket jo for Resten vilde være blevet Resultatet, hvis det var blevet vedtaget, man kan jo ikke rette i den — men i den Hensigt at betone, at efter hans Mening tilkom der efter den amerikanske Konstitution uden videre Indvaanerne af en i Fristaterne indlemmet Landsdel Statsborgerret. Hvad han saaledes paastod, er imidlertid lige imod, hvad det republikanske Parti, som for Tiden er ved Roret, paastod, og det er endvidere imod, hvad der i amerikanske Højesteretsdomme fra en nyere Tid er blevet udtalt desangaaende. Mens disse Højesteretsdomme have udtalt, at Toldfrihed erhverves straks for de Territorier, som paa hvilken som helst Maade indlemmes, have de derimod udtalt, om end paa en mere betinget Maade, at Statsborgerret ikke erhverves. I dette Spørgsmaal kommer man saaledes lige ind i en brændende politisk Strid i Amerika. Naar nu nogen vilde tale om Muligheden eller Umuligheden af at indsatte en Klausul, som tilstod vore Vestindianere Statsborgerret i Tilfælde af, at Øerne bleve overtagne af Amerika, vil jeg dertil svare, at intet er jo i egentlig Forstand umuligt. Det skulde være rene matematiske Ting, 2 og 2 kan vel aldrig blive 5, uagtet man somme Tider fristes til at tro det, men her er jo Tale om noget andet end rent abstrakt Matematik, her er Tale om praktiske Forhold. Kan virkelig nogen og navnlig en Jurist som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) tro, at nogen Stats lovgivende Forsamling, og navnlig da den lovgivende Forsamling i en saa stor Stat som Amerika, vil lave eventuelle Love, hvorved man for det Tilfælde, at disse Øer efter lykkelig tilendebragte Traktatforhandlinger bleve indlemmede i Amerika, tilstod deres Indbyggere Statsborgerret? Det er dog en praktisk Umulighed. Det er derfor, at jeg, naar den foregaaende Regering udtaler, at den antager, at den ikke vilde have ført Forhandlingerne videre, fordi der ikke kunde skaffes Indbyggerne Statsborgerret, maa erkende,

at jeg har fundet denne Antagelse mindre stemmende med de faktiske Forhold, idet den foregaaende Regering dog har ført Forhandlingerne i halvandet Aarstid, uagtet dette fra første Færd maatte være givet, og jeg maa som sagt antage, at det har haft sin Grund i, at de juridiske, politiske og statsretslige Forhold i Amerika ikke have været den foregaaende Regering ganske klare.

I den Tale, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen) holdt, blev der berørt saa mange Emner, at det, naar jeg ikke vil lægge uforholdsmæssig Beslag paa det høje Tings Tid, er meget vanskeligt for mig at berøre dem alle. Hvis jeg ikke tager fejl, blev der endogsaa talt om, hvorledes Kolonialraadenes kongevalgte Medlemmers Stilling er i Tilfælde af Opløsning. Jeg skal ærlig dertil svare, at jeg ved det ikke. Jeg tror, — men jeg er ikke sikker paa det — at den ærede Taler ogsaa berørte, hvorledes Landstingets kongevalgte Medlemmers Stilling vil blive i Tilfælde af Opløsning. Det forekommer mig, at dette slet ikke ligger for, og jeg skal derfor ikke indlade mig derpaa. Men i øvrigt gik jo det ærede Medlems Tale, hvis jeg forstod ham ret, ud paa at vise, at man dels overhovedet ikke burde indlade sig paa at afstaa Øerne, dels at man i alt Fald, naar man gjorde det, skulde tage en saadan Afstemning som den af Flertallet foreslaaede, en Afstemning, som udviser en utvivlsom Stemmning. Jeg tillod mig allerede i Gaar at fremhæve, at disse to Dele af Argumentationen maa man dog endelig holde nøje ude fra hinanden. Jeg tror, at naar man ikke gør det, vil det gaa alle Talerne saaledes, at de paa deres Tilhørere — i det mindste gælder det for mit eget Vedkommende — ikke gøre det tilsigtede Indtryk, idet man stadig vedbliver at være i Tvivl om, hvad der egentlig er Meningen. Er det Meningen, at det gaar vor Ære for nær, at det er noget, som ikke stemmer med Humanitet eller rigtige politiske Grundsætninger overhovedet at overdrage Øerne, saa sig det og lad Landstinget forkaste Traktaten. — Men er det ikke Meningen, er man klar paa dette, forekommer det mig, at man nu tjener Sagen bedst ved at lade alle Deklamationer ligge, thi andet end Deklamationer bliver det ikke, naar man ikke vil forkaste Traktaten, nu at tale om det danske Flag og den tohundredaarige Forbindelse. Der er nemlig i Modsætning til Deklamation ogsaa noget, som hedder den nøgne Virkelighed. Her holder jeg et lille Stykke nøgen Virkelighed i